

18. neděle po sv. Trojici – 19. října 2014

čtení: Kaz 1,12-2,11

kázání:

„Do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co pro nás připravil.“ (2K 1,22) Kéž tvůj Duch plně prostupuje naše srdce, abychom dokázali přijmout podíl na tom, co nám připravil, Pane, již tady a teď, v čase svého pozemského života.

Ef 5,15-21

Nepromarněte tento čas! Tohle máme slyšet, sestry a bratři, my? My, jimž se času tak zoufale nedostává? Kdopak má vůbec nějaký čas, který by mohl promarnit? Vždyť my neustále nestíháme. Nemáme čas na děti, na své partnery, na své koníčky. Nemáme čas na rodiče, na modlitbu, ani na církevní akce. Jak bychom mohli svůj čas marnit, když žádný nemáme. Kdekdo to říká, všichni tuhle frázi běžně, až nadměrně používáme.

Nemám čas, protože den má jenom 24 hodin. Ano, právě. Den má celých 24 hodin. A ty máme každý k dispozici. Jistě, musíme nějaký čas odpočívat, spát. Několik nutných hodin pro odpočinek musíme odečíst. Ale i tak ještě zbývá každý den dost a dost času, který máme. A jde o to, čím jej naplníme. Jak jej využijeme. Co budeme ve svém svěřeném čase dělat. A to bych podtrhl, to slovo „svěřeném.“

Nikdo z nás není pánem času, tvůrcem času, dokonce ani toho svého. Nám svěřený čas totiž můžeme docela snadno promarnit. To jde skoro samo.

Pokud si totiž někdo dá tu práci o tomhle přemýšlet, a to si bibličtí autoři dali, pak možnost marnosti, zasvěcení času pomíjivosti a bezduché „honbě za větrem“ brzy rozpozná. Nebezpečí prázdnoty našeho času navzdory mnohému shonu a značné činnosti na nás číhá tak říkajíc na každém rohu, kde se rozhodujeme o tom, kudy a jak dál. Když hledáme, co si se svým časem počneme. Když zvažujeme, co s načatým životem.

Svůj čas lze vyplnit nemoudře, proto apoštol varuje: „Nebud'te nerozumní.“ To totiž není nic těžkého a nesnadného do toho sklouznout.

Jaké životní styly tedy apoštol proti sobě staví? Co považuje za promarněný a co naopak za naplněný čas? Naplněný s pohledem upřeným na Ježíše Krista, po jeho vzoru a podle jeho příkladu.

Nejdřív to, od čeho odrazuje: „Neopájejte se vínem.“ Tady by někdo třeba započal přednášku propagující abstinenci. (Kdo mne znáte, tušíte, že toho se tedy ode mě nedočkáte.) Slyším za těmi apoštolskými slovy totiž mnohem víc. Míří proti způsobu života, ve kterém jde jen a pouze o to od života urvat co nejvíc, co se dá. Žít od mejdanu k pařbě a od pařby k mejdanu. Jen si užívat, den za dnem „kalit“, životem proplouvat, nenést žádnou odpovědnost, vznášet se bez ustání na křídlech opojení, ať už vinného či marihuanového či ještě nějakého tvrdšího. Apoštol nehoruje pro nějakou prohibici, ale moc dobře ví, k čemu lákal a láká svět. Ví, že se dá promarnit čas v pouhém užívání si.

A druhou stránkou takového životního stylu je s tím spojená bezohlednost a lhostejnost k druhým. To už musíme číst trošku mezi řádky. Domyslet opak toho, co je Efezským doporučeno: „Podřizujte se jedni druhým.“ To je něco, co se nenosilo a nenosí, druzí jsou bráni spíš jako prostředek k uspokojení svých tužeb a cílů, figurky na šachovnici soběstředných a sobeckých plánů. Inu, i to je marnost a pomíjivost a honba za větrem.

Takového způsobu života se varujte. Takovou cestu nevolte. „Dávejte si pozor na to, jak žijete.“ Takhle ne, sestry a bratři! Je to velmi silné a důrazné. A potřebujeme to slyšet, připomínat si to, být od toho odrazováni. Protože i nás to láká a svádí.

Naopak je proti tomu postaven jako smysluplný způsob naplňování našeho času docela jiný model. Model, který je pro mnohé nepřitažlivý, považují jej za bláznovství a za zbytečnost: „Společně zpívejte a chvalte,“ a to společně bych podtrhl nejmíň dvakrát, a „podřizujte se jedni druhým.“ Nebolí buďte zbožní, a udělejte si čas na to prožívat svou zbožnost a víru spolu, a dbejte na druhé víc jak na sebe. Či ještě jinak: Miluj Boha a miluj bližního. Na to mějte vždycky čas. Naplníte-li tímto svůj čas, pak jej rozhodně nepromarníte, i když spoustu jiných věcí nestihnete udělat. No a? Nejsou tak důležité jako tohle dvojí.

Nám se tomu tak těžko věří, i když to zní z Písma nesčetněkrát a mnohými způsoby, i když se to připomíná z kazatelen pořád dokola. Ale než si nechat mluvit do života, raději to onálepkujeme, že je to „moralizování.“

I my máme neustále potřebu všechno sami zařídit, zmáknout. A čím víc je možností, tím víc toho chceme stihnout. Myslíme si, že musíme, když ta šance je. A o to víc pak nestíháme. A pak nějaké společné prozpěvování Pánu Bohu a starost o druhé musí jít stranou, občas, tu a tam, častěji. „Hřích vábí“ nejen „duše bezbožných,“ jak jsme zpívali v žalmu, on vábí, často úspěšně, i nás. A život nám proklouzne mezi prsty, uplyne, ba uletí. A nezbyde nic. Známe to, moc dobře to sami známe. Proto si „dávejte pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří.“

Protože náš život buď odpovídá evangeliu, tomu, co je samotný základ, v listu Efezským nádherně vyjádřený ve druhé kapitole slovy: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru.“ Anebo tomu náš život neodpovídá. Moudré je se podle toho zařídit v neděli dopoledne jako v kteroukoli jinou dobu, nemoudré je žít podle zcela jiných pravidel toho, co si já usmyslím, že musím. Buďto člověk „hledí pochopit, co je vůle Páně,“ anebo marní čas tím, že si za ní dosadí vůli svojí, ať už si to přizná nebo ne.

Žít evangelium, to je jediná smysluplná náplň života.

Amen